

Sygn. akt II Ca 202 /15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Gołębiowski

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim w postępowaniu uproszczonym na posiedzeniu niejawnym

na sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego InSecura z siedzibą w W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 3 grudnia 2014r sygn. akt I C upr 1335/14

uchyla zaskarżony wyrok zaoczny i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. oddalił powództwo o zapłatę kwoty 923,37zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi od dnia 27 lipca 2014r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż powód nie wykazał następstwa prawnego pomiędzy podmiotem udzielającym kredytu bankowego ((...) S.A Oddział w Polsce z siedzibą w W.) a powodem ((...)(...)z siedzibą w W.). Ponadto z dowodów zaoferowanych przez powoda nie wynika wysokość dochodzonego roszczenia a także to, czy dochodzona kwota stała się wymagalna.

Okoliczności te stały się podstawą do oddalenia powództwa, jako nieudowodnionego (art. 6 kpc).

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód, podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 §1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez błędne przyjęcie, że:

- powód nie wykazał następstwa prawnego pomiędzy podmiotem udzielającym kredytu bankowego a powodem, podczas gdy dołączone do pozwu w ramach wniosków dowodowych dokumenty wobec biernej postawy strony pozwanej pełnomocnik uznał za wystarczające,

- z dokumentów zebranych w sprawie brak jest możliwości ustalenia czy wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu stała się wymagalna , podczas gdy pozwana nie podniosła zarzutu odnośnie wymagalności roszczenia,

- z dokumentów zebranych w sprawie nie wynika wysokość dochodzonego pozwem roszczenia , podczas gdy powód w niniejszej sprawie dochodzi należności w kwocie nabytej od swojego poprzednika prawnego i na to przedstawił odpowiednie wnioski dowodowe.

Ponadto zarzucił naruszenie art. 339 § 2 kpc poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w braku przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie dotyczących istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia powoda względem pozwanej, w sytuacji gdy strona pozwana nie brała udziału w sprawie, zaś twierdzenia powoda nie budziły wątpliwości ani nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Do apelacji załączył kopię bankowego tytułu egzekucyjnego oraz postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 2 lutego 2010r. w sprawie I Co 4122/09, komunikat ze 135. posiedzenia Komisji Nadzoru Finansowego w dniu 29 sierpnia 2011r. oraz Monitor Sądowy i Gospodarczy z dnia 18.10.2011r., 13.10.2011r. i 16.09.2011r. na okoliczność istnienia oraz wysokości zobowiązania pozwanego względem powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odnosi skutek w postaci uchylenia zaskarżonego wyroku zaocznego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. z powodu zasadności wskazanych w niej uchybień procesowych, które miały wpływ na jego treść, a który to wyrok – w świetle załączonych do tejże apelacji dokumentów – zapadł bez rozpoznania istoty sprawy po nietrafnym uznaniu przez Sąd, iż powód nie wykazał zasadności roszczenia.

Zasadą jest, że w przypadku zaistnienia przewidzianych w art. 339 § 1 kpc. przesłanek do wydania wyroku zaocznego Sąd – zgodnie z § 2 art. 339 kpc. – przyjmuje w takim wypadku za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Należy zwrócić uwagę, że w powołanym wyżej przepisie nie ma mowy o dowodach, lecz o twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Nie sposób też nie zauważyć, że zgodnie z powołanym wyżej przepisem Sąd ma prawo nie uznać za prawdziwe twierdzeń powoda, o których tu mowa, ale wyjątkowo – tj. w sytuacji, gdy budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa i w takim przypadku trudno odmówić powodowi możliwości wykazania dowodami swych twierdzeń, czemu posłużyć mogły przywołane w apelacji przepisy procesowe. Stwierdzić należy, że nie chodzi o wątpliwości w ogóle lecz o wątpliwości, które mają postać kwalifikowaną.

Domniemanie zgodności twierdzeń faktycznych powoda z prawdziwym stanem rzeczy ma szczególnie charakter, bowiem beczynność pozwanego jest tu, w pewnym sensie, przyznaniem okoliczności przytoczonych w pozwie.

Fakty przyznane w procesie nie wymagają dowodu tylko wtedy, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (art. 229 k.p.c.).

Wobec wykazania istnienia zakwestionowanego przez Sąd Rejonowy przejścia uprawnień (...) S.A Oddział w Polsce na (...) S.A będącego poprzednikiem prawnym cedenta zachodzi konieczność oceny zasadności żądania pozwu, czego Sąd ten nie uczynił, a co równoznaczne jest z nierozpoznaniem istoty sprawy pod kątem właściwych przepisów prawa materialnego, skutkującym uchyleniem przez Sąd II instancji zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do jej ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania za instancję odwoławczą na podstawie art. 502 ze zn.12 kpc w zw. z art. 386 § 4 kpc i art. 108 § 2 kpc.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Rejonowy dokona merytorycznej oceny żądania pozwu, mając przy tym na względzie wskazania zawarte w § 2 art.339 kpc. o ile uzna, że zachodzą przewidziane w art. 339 § 1 kpc warunki do wydania wyroku zaocznego.

Nie przesądzając zatem o trafności rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, należało orzec jak w sentencji (art. 386§4 kpc)